

14. søndag efter trinitatis

Johs. 5, v. 1 - 15

Latterlige livsfornægtere

Dem der går rundt og tror på Gud er nogle
latterlige livsfornægtere
der lader til at mene
at livsglæde er forbudt
de går og ser ydmygt ned i jorden
mens de taler om, hvor glæde de er
halleluja for en jublende lovsang
de går og mumler

Se nu bare her
nu kommer Ham de siger de tror på
og helbreder en mand
giver ham livet tilbage
og så brokker de sig over
at den slags må man sandelig ikke på en søndag
hvor er de latterlige

Jamen
siger du
det var jo ikke os
vi tror jo netop på Ham
der gik op imod reglerne
i kærlighedens navn
vi mumler skam ikke, når vi synger lovsange
vi lukker bare helst dørene
af hensyn til andre

Jamen
siger du
jeg ville da aldrig stå i vejen
for Guds indgriben i et andet menneskes liv
eller det håber jeg da ikke

Du synes
du har dit på det tørre
men du må undskylde jeg spørger
men hvad vil det sige at stå i vejen?

Handler det kun om at protestere
eller er din mangel på bøn for det menneske
du ikke regner med i din flok
også en slags modstand?

Er det en slags modstand
mod Guds ubegrænsede kærligheds
rækkevidde
når din tanke ikke kan rumme
at andre end din slags
kan være Hans
elskede

Og er det ikke et eksempel på
latterlig livsfornægtelse
når dine tankers begrænsninger
begrænser andre menneskers mulighed
for at møde Guds mulighed

Spørgsmålet er vel
om det er din tanke der har ligget stille
mellem søjlerne af vanetænkning
lammet af angst for forandring
i 38 år
eller deromkring

Og hvis du kan få øje på dig selv
eller et lille hjørne af dit sind
der mellem søjlerne
så er det helt store spørgsmål vel:
Vil du være rask?